

Handelingen 2, 41-47 / Kisah Rasul Rasul 2: 41-47

Thema: Wat bleef er nu over in Jeruzalem, na het Pinksterfeest?/
Setelah hari Pentakosta, apa yang terjadi di Yerusalem?

Gemeente van onze Here Jezus Christus, Wat bleef er nu over in Jeruzalem, na het Pinksterfeest. Toen de wind niet meer werd gehoord, het vuur niet meer gezien en het spreken in andere talen was opgehouden. De menigte mensen, die bijeen was gestroomd rond de leerlingen van Jezus, weer uiteen ging.	Jemaat yang kekasih didalam Yesus Kristus, Apa yang terjadi di Yerusalem setelah hari Pentakosta? Tidak terdengar lagi suara angin, tidak ada api dan percakapan dalam berbagai bahasa telah terjadi. Orang banyak yang datang untuk mendengarkan murid murid Yesus sudah pulang.
Het antwoord is verrassend. Er begint iets nieuws en dat nieuwe is geen bevestiging. Wat blijft is een gemeente. Dat wat er gebeurde op die 50e dag na Pasen, toen Jezus zijn dienaren en dienaressen vulde met het vuur van de Geest en er wind van geloof en ontzag ging waaien door in Jeruzalem, is een blijvende zaak. Als teken daarvan lieten velen zich dopen op die dag.	Jawabannya cukup mengejutkan. Suatu hal yang baru saja terjadi dan bukan bersifat sementara. Hal yang baru dengan terbentuknya sebuah persekutuan jemaat. Hal ini terjadi pada hari ke-50 setelah Paskah. Setelah Yesus mengaruniai lidah api Roh Kudus kepada para pelayanNya dan suasana iman kepercayaan dan rasa hormat bertiup di Yerusalem. Sebagai tandanya, banyak orang yang dibaptis pada hari itu.
Pinksteren beklijft, vertelt Lucas. Wat beklijft is een gemeente, een geloofsgemeenschap, die zich trouw elke dag wijdt aan het onderwijs van de apostelen, de onderlinge gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden. Het slot van Handelingen 2 laat ons zien waar wind en vuur naar toe werkten. De gemeente die geboren werd uit wind en vuur, is een blijvende gemeente.	Menurut Lukas, Pentakosta akan selalu diperingati dan diingat. Yang terjadi adalah sebuah jemaat. Sebuah persekutuan iman yang setia setiap hari kepada ajaran para Rasul, persekutuan diantara mereka, memecah roti dan berdoa. Pada akhir pasal dua diceritakan mengenai angin dan api dan perbuatannya. Jemaat yang tercipta oleh angin dan api akan menjadi sebuah jemaat yang abadi.

Staan we daar nog wel eens bij stil? Dat het simpele bestaan van de kerk een wereldwijd wonder is. Hoe is het mogelijk dat er in Gods Naam zoiets als een gemeente is gaan groeien uit zo wat ieder volk op aarde. Een gemeente die trouw volhoudt om 's zondags bij elkaar te komen om zich te wijden aan de dienst aan God en de gemeenschap.	Apakah kitapun berfikir demikian ? Bertumbuhnya sebuah jemaat di bumi adalah suatu mujizat. Bagaimana mungkin, sebuah jemaat akan tumbuh di bumi atas nama Allah Bapa. Sebuah jemaat yang setia untuk tiap hari minggu bersekutu dan berkumpul dalam melayani Tuhan dan umatNya.
Als wij spreken over de kerk en de gemeente waartoe wij behoren, klinkt er dikwijls een zekere matheid en gelatenheid door in onze stem en onze woorden. Als gastvoorganger hoor ik vaak vooraf aan de kerkdienst in de kerkenraadskamer:	Seringkali kita mendengar suara yang menecewakan mengenai jemaat kita. Saya sebagai pendeta tamu sering mendengar cerita dikamar Pastorie diantara para majelis:
‘U ziet het, dominee, we zijn maar een kleine gemeente. Allemaal grijze hoofden, er zijn geen kinderen meer voor de kindernevendienst, Vroeger, was dat wel anders. Toen barstte het hier van de kinderen en de jeugd. Ja, ook mijn eigen kinderen gaan allang niet meer naar de kerk. Ik kan hen toch niet dwingen om naar de kerk te gaan.’ Zo verontschuldigt menig ouderling van dienst zich bij mij.	“Dominee, lihatlah, kami adalah jemaat yang kecil. Kebanyakan rambutnya sudah memutih. Tidak lagi ada anak anak dan remaja, dan sekolah minggu. Dahulu sangat berbeda ! Waktu itu banyak sekali anak anak dan remaja. Benar, sekarang anak anak kami sendira tidak lagi ke gereja. Kami tidak dapat memaksanya untuk pergi ke gereja.” Seolah olah mereka meminta maaf kepada saya mengenai situasi ini.
Blijkbaar voelt het voor ons ongemakkelijk om deel uit te maken van een gemeenschap, die weinig aan de weg timmert, een groepje mensen dat weinig succesvol is in de ogen van de samenleving. Wat stellen we nog voor? Wat stel ik nou nog voor? Hoe lang nog kunnen we op deze wijze als gemeente blijven voortbestaan als vacatures in de kerkenraad niet vervuld worden.	Sebenarnya, sukar untuk dimengerti dalam mengambil bagian di persekutuan jemaat yang kurang aktif bekerja dan memberikan hasil yang kurang sukses dimata masyarakat. Siapa kita sebenarnya? Apa yang dapat saya lakukan? Berapa lama lagi kita dapat memelihara jemaat ini dimana jabatan majelis saja sudah sukar dilaksanakan.

Er is zo weinig waar we ons op kunnen laten voorstaan, om over op te scheppen. Maar weet u, je trouw wijden aan het onderwijs van de apostelen, toegewijd blijven aan Jezus en aan de onderlinge gemeenschap is behoorlijk nederig werk. Zo vertelt Lucas het ons, zo kunnen we ook lezen in de brieven van Paulus apostel. Zonder ootmoed om maar eens een ouderwets woord te gebruiken, gaat het niet.	Kita sukar untuk mempertanggung jawabkan . Sesungguhnya, setia kepada ajaran Rasul, setia kepada Yesus dan jemaatnya adalah pekerjaan yang mulia. Lukas menceritakan hal yang sama seperti Paulus. Tanpa kerendahan hati , sukar untuk melaksanakannya.
Ootmoed is een prachtig woord. Het is het tegenovergestelde van hoogmoed. Het betekent je nederig, bescheiden opstellen in plaats van hoog van de toren blazen. Bij gemeenschap, elkaar toegewijd zijn, hoort dat je de ander uitnemender acht dan jezelf. Dat je niet uitgaat van dat jij het beter weet of wie het voor het zeggen hebben in de gemeente.	Rendah hati adalah ungkapan yang sangat bagus. Hal ini bertolak belakang dengan rasa angkuh. Rendah hati berarti merendahkan diri dan tidak berusaha untuk menduduki tempat yang lebih tinggi. Dalam persekutuan jemaat kita saling menghargai setiap orang lebih dari diri kita sendiri. Bukan seolah olah kita lebih mengerti daripada orang lain.
Weet u, ootmoed is de bron voor een ander kenmerk dat hoort bij de onderlinge gemeenschap. Bij wat in de beschrijving van Lucas hier in Handelingen 2 zo in het oog springt: dat wonderlijke bijeen blijven komen van mensen van allerlei slag. Dat kenmerk heet loyaliteit. Loyaliteit spreekt niet van zelf, weten we maar al te goed.	Kerendahan hati adalah sumber yang penting diantara jemaat. Lukas melukiskan suatu mujizat dalam fasal dua dengan bersatunya dan berkumpulnya orang orang dari segala tempat. Hal ini adalah tanda kesetiaan. Kesetiaan bukanlah hal yang biasa.
Want waarom zou je niet zo nu en dan eens naar de kerk komen? Wat is daarop tegen? Waarom zou ik me binden aan deze groep mensen? Dikwijls hoor ik zeggen: ‘Hier zijn alleen oude mensen, niemand van mijn leeftijd. Ik ken hier niemand. Ik houd zo van zingen, maar	Sebenarnya, mengapa kita tidak selalu mau kegereja? Apa yang menghalanginya? Mengapa saya harus bersekutu dengan mereka? Berulang kali kita mendengar keluhan: “ Disini semua orang tua tua. Tak ada kawan yang usia sebaya. Disini saya tidal mengenal

de predikant laat altijd onbekende liederen zingen. Ik zing graag opwekking, psalmen zingen is toch niet meer van deze tijd.	mereka. Saya senang sekali bernyanyi. Tetapi pendeta biasanya memilih lagu lagu yang tidak kami kenal. Saya senang menyanyikan lagu Rohani. Bukankah nyanyian Mazmur tidak lagi dipakai dan bukan lagi jamannya.
Ik snap wel waarom jongere generaties afhaken. Loyaliteit aan de gemeente is iets anders dan je eigen maat zijn. Zo van dat bepaal ik zelf wel. Loyaliteit is heel iets anders dan nu eens hier dan eens daar kerken, zoals het jou belieft en waar het in veel gevallen op uitdraait: helemaal niet meer gaan.	Saya dapat mengerti mengapa generasi yang lebih muda meninggalkan gereja. Setia kepada jemaat adalah bukan mengikuti ukuran kita pribadi, jadi saya yang menentukannya. Setia bukan berarti kali ini kegereja yang satu dan kali lain kegereja yang lain dan hasil akhirnya ialah kita tidak ke gereja lagi.
Loyaliteit aan de gemeente heeft ook iets van kerkelijke zelfbeproeving. Als ik een vrije zondag heb, dat komt weleens voor, betrap ik mezelf erop dat ik eerst in het kerkblad kijk: wie er die zondag voorgaat in de gemeente waar ik bij hoor. Een enkele keer, doet het me besluiten om niet naar de kerk te gaan. Maar in de meeste gevallen ga ik toch, ondanks al mijn bezwaren.	Kesetiaan kepada jemaat adalah suatu ujian bagi kita dari gereja. Pada hari minggu biasanya saya melihat dalam warta gereja siapa yang berkhotbah hari ini. Sesekali saya memutuskan untuk tidak ke gereja. Tapi biasanya saya pergi meskipun saya segan untuk pergi.
Wat de doorslag geeft voor mezelf dat ik hoor bij dit groepje mensen. Ik heb hen nodig, zonder hen gaat het niet om me samen met hen te wijden aan het onderwijs van de apostelen, het breken van het brood, de lofzang en de gebeden.	Yang menjadi keputusan untuk datang adalah jemaatnya. Saya membutuhkan mereka, Tanpa mereka, saya tidak mampu melayani mereka dalam pengajaran para Rasul, memecah roti menyanyikan pujian dan berdoa.
Ja, die onderlinge gemeenschap kost iets, vraag iets van ons. Het is een oefenen in nederigheid, onszelf geven zonder voorbehoud. Christus gaf zijn leven... wat geef ik? Wat gebeurt er wanneer we ons niet geven? Wanneer het je steeds meer moeite kost om loyaal	Persekutuan jemaat sangat berharga, dan kita harus berkorban. Hal ini untuk melatih diri dalam kerendahan hati dan melayani tanpa syarat. Tuhan Yesus telah memberikan hidupNya....apa yang telah saya beri? Apabila kita sering merasa sulit untuk setia kepada saudara

te zijn aan onze broeders en zusters in de gemeente met wie we verbonden zijn door Jezus, onze Heer. Onvrede met de gang van zaken in de gemeente.	seiman dalam jemaat yang disatukan oleh Kristus Tuhan kita. Kecewa dengan aturan di gereja.
Omdat de predikant en ouderlingen nauwelijks toekomen aan het bezoeken van gemeenteleden. Wanneer er kerkgebouwen moeten worden afgestoten, of er niet elke zondag meer een kerkdienst wordt gehouden in de eigen gemeente. Het zet aan tot praten, mopperen, kritiek leveren en somberheid. We lopen het risico om onze oriëntatie kwijt te raken. Je kunt dan makkelijk verdwaald raken van God en vervreemd van de gemeente.	Pendeta dan majelis yang tidak mengunjungi jemaatnya. Adanya gedung gereja yang ditutup oleh karena tiap hari minggu tidak ada kebaktian lagi bagi pengunjung. Hal ini menimbulkan persoalan seperti kritik, keluhan dan kepedihan. Kita akan kehilangan orientatie. Kita dengan mudah akan kehilangan arah menuju Tuhan dan berjemaat.
Waar het ongemerkt mee begint, is dat we gaan overwegen om onze kerkelijke bijdrage aan te passen. En als die gedachte zich eenmaal in ons heeft vast gezet, dan groeit er vanzelf meer afstand tussen ons en de gemeente. Dan kan het moment komen dat je moedwillig de groep loslaat waarmee jij in verbondenheid met de gemeenschap der heiligen de pelgrimstocht naar het nieuwe Jeruzalem bent begonnen.	Secara tidak sadar kita mulai berfikir untuk menyesuaikan sumbangan kita untuk gereja. Apabila hal ini terjadi maka hubungan kita dengan jemaat kudus dalam berziarah ke Yerusalem yang baru makin menjauh. Apabila hal ini terjadi, maka akan tumbuh suatu jarak antara kita dengan jemaat dan kita meninggalkan jemaat ini.
Dat wonderlijke bijeen zijn van mensen van allerlei slag qua sociale afkomst, ontwikkeling, hoog opgeleid en laag opgeleid, theoretisch en praktisch geschoolden, leeftijd en gender is kenmerkend voor de kerk van alle tijden en plaatsen. Dat we met elkaar een duidelijk zichtbare kring vormen, een verband, een gemeenschap is er niet alleen maar naar de buitenkant toe. Voor	Tanda tanda spesifik dari gereja segala abad disegala tempat adalah suatu persekutuan yang ajaib dari setiap orang disegala tempat, segala umur, asal, status sosial, yang berpendidikan tinggi atau biasa, berpendidikan praktis atau teoretis, usia dan jenis kelamin menunjukkan tanda bergereja. Secara jelas kita membentuk suatu lingkaran, suatu

de vorm die verder niets om het lijf heeft.	hubungan diman suatu persekutuan juga menuju karah diluar.
Het verplicht ons ook. Het zet ons aan tot geven. Het breken van het brood, heeft niet alleen betrekking op het heilig avondmaal waar we gedenken, belijden en vieren dat Christus onderlinge gemeenschap heeft gesticht in deze wereld. Omdat onze Heer de gemeenschap heeft gezocht van ons leven, ons lijden, sterven en verloren gaan, opdat wij de gemeenschap zouden vinden met zijn leven, zijn glorie en zijn behouden worden, is het breken van het brood erop gericht dat wij geven.	Kita wajib memberi. Memecah roti bukan untuk memperingati perjamuan kudus saja tetapi kita juga memperingati persekutuan di bumi ini yang dibentuk oleh Kristus. Tuhan ingin bersekutu dengan kehidupan kita, penderitaan kita kematian dan kehilangan, sehingga kita akan dipelihara dengan memecah roti yang diberi.
Dat wij geven aan degenen die onze hulp behoeven. Dit gebeurt tijdens de inzameling van de gaven. We hebben de neiging om de woorden ‘ze hadden alles gemeenschappelijk, verkochten hun eigendommen en bezittingen en verdeelden de opbrengst onder degenen, die iets nodig hadden’ af te zwakken. Om te zeggen dat was toen, maar onze situatie nu is heel anders.	Kita juga memberi kepada mereka yang membutuhkan Hal ini terjadi waktu kita memberi persembahan. Perhatian kita sering tertuju kepada ayat 40 yang berbunyi:” dan selalu ada dari mereka yang menjual harta milik mereka, lalu membagi bagikannya kepada setiap orang sesuai dengan keperluan masing masing”. Hal ini dapat terjadi pada zaman itu. Sekarang sudah berubah.
Het geeft te denken dat kerkelijke bezittingen vaak een belemmering vormen om samenwerking met andere gemeenten te zoeken of uit te breiden. Zou het ons eigenlijk niet moeten verontrusten dat kerkelijke bezittingen en eigendommen nieuwe vormen van gemeenschap in de weg staan?	Kita dapat mempertimbangkan bahwa harta gereja sering merupakan hambatan untuk berkerjasama dengan jemaat yang lain Apakah hal ini bagi kita tidak merupakan hambatan dengan harta gerejawi dan hak eigendom gereja dengan bentuk yang baru?
Wat opvalt aan de beschrijving van het leven van de eerste gemeente door Lucas dat dit allemaal gebeurt in een	Hal yang menarik yang ditulis oleh Lukas adalah terbentuknya jemaat yang pertama dalam suasana penuh sukacita,

sfeer van blijmoedigheid, eenvoud, zonder gewichtigdoenerij. Ootmoed en blijmoedigheid willen niet zo goed gedijen in ons leven, waar we niet geven en we ons zelf niet geven.	kesederhanaan,tanpa beban. Kerendahan hati dan sukacita sukar tumbuh dalam kehidupan kita apabila kita tidak mau memberi dan berkorban.
We raken dan vol van ons zelf. Slordigheid, oppervlakkige aandacht voor de ander of het in gebreke blijven van omzien naar elkaar, verstikken de vruchten van de geest. Dan komen liefde, vreugde, vrede, vriendelijkheid, goedheid, geduld, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing in het gedrang.	Kita hanya mementingkan diri kita saja.Kecerobohan, perhatian yang dangkal untuk sesama atau ketidakpedulian, merusak buah buah Roh. Dengan kasih, sukacita, damai, keramahan,kesabaran,kesetiaan, baik hati dan beramal, menguasai diri.
Weet u, het komt altijd wel goed met de kerk. Wij hebben maar heel geringe kracht. Het gaat er niet om wat wij presteren, tot stand brengen, maar om wat Gods Geest uit den hoge tot stand brengt telkens weer. Want het is de Geest die steeds gemeenschap sticht en ons eraan herinnert wat de gemeente is.	Tahukah anda, gereja akan selalu ada. Kita tidak mempunyai cukup tenaga. Bukan hak untuk mendapatkan prestasi tetapi Roh Allah yang datang dari atas yang dapat merampungkannya.Karena Roh yang membentuk jemaat dan mengingatkan kita untuk berjemaat.
Een gemeenschap van mensen van allerlei slag, die blijft volhouden tegen beter weten in. Een gemeenschap van mensen die blijft vasthouden aan de hoop dat God met ons en deze wereld bezig is tot aan de voltooiing van de wereld.	Suatu persekutuan yang memegang teguh akan harapan bahwa Tuhan Allah bersama kita sampai akhir zaman.
In het vertrouwen dat Gods Geest het schip der kerk de goede kant op stuurt, zouden we ons eerder kunnen afvragen: Komt het wel goed met ons, met u en mij? Laten we daarom aan de goede kant beginnen, houdt Lucas ons voor. Bij de bekering, dat we ons toewenden	Dengan penuh kepercayaan bahwa Tuhan akan memimpin gereja kearah yang benar kita dapat bertanya:”Apakah semua akan berakhir dengan baik bagi kita ,anda dan saya? Baiklah kita berdiri disisi yang benar seperti yang dikatakan oleh Lukas. Dengan pertobatan kita

naar God en naar elkaar en van daaruit naar de wereld.	berserah kepada Tuhan, kepada dunia dan sesama.
Bij de verwondering, de bereidheid om te dienen in alle bescheidenheid, bidden en niet te vergeten de vreugde om elkaar van harte zonder bezwaren, zonder voorbehoud toegewijd te willen zijn. In de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest. Amen.	Kita bersedia melayani dalam kerendahan hati, beredoa dan bersukacita dengan sesama tanpa beban, memberi tanpa syarat. Dalam nama Allah Bapa, Anak dan Roh Kudus. Amin.